

Formandens mundtlige beretning 2025

Fællesskabet

Forleden blev jeg spurgt om, hvad der lige nu holder gymnasieuddannelserne sammen. Er det eleverne? Politikerne? Systemet?

Nej. Det er jer.

Det er jer, lærere, kolleger – og særligt jer tillidsrepræsentanter – der får det hele til at hænge sammen.

Det er jer der finder løsningerne i klasselokalerne, når reformer rammer.

Det er jer eleverne kommer til, når de mister modet.

Det er jer, der får kollegerne til at grine igen, når hverdagen er tung.

Derfor starter jeg med en tak. Ikke bare for, at I er her i dag – men fordi I er her hver dag – alle dage.

I er som tillidsrepræsentanter GL's rygrad.

Uden jer – intet GL. Uden jer tillidsrepræsentanter – ingen stærk stemme for lærerne på skolerne.

Og jeg ved, hvor meget det kræver – I står i front, når forandringerne rammer.

For nylig var jeg på skolebesøg i Jylland. Rektor havde fået job på en større skole.

Elevtallet var langsomt faldende, og kampen om det nye institutionslandskab var i fuld gang.

Man havde forsøgt at få bestyrelsen til at skrive under på en fusionsaftale, der skulle løse "alle problemer". Da det ikke lykkedes, blev der lagt politisk pres: lokale politikere blev aktiveret, og der blev truet med bål og brand.

Midt i det hele stod tillidsrepræsentanten – meget alene.

Pludselig skulle hun ikke "bare" være TR. Hun skulle også være jurist, der skulle gennemskue fusionsaftalens konsekvenser.

Hun skulle være lobbyist som kunne navigere i kommunale dagsordener og presse lokale aktører.

Hun skulle være strateg, der kunne vurdere, hvordan fusionen ville påvirke kollegernes arbejdsvilkår, faglighed og fremtid.

Hun skulle være kommunikationsansvarlig /SLASH/ krisepsykolog, der skulle holde sammen på en arbejdsplads i opbrud.

Jeg kan kun tage hatten af for det enorme arbejde – men vi må nødvendigvis også spørge: hvor længe kan man holde til det?

Jeg tror og håber, at vi i det stærke GL-fællesskab kunne levere den fornødne opbakning i situationen.

Jeg ved, at mange af jer de senere år i den grad har mærket uro og bekymringer – ja; måske ligefrem modløshed.

Der laves reformer, fusioner, højere adgangskrav, og der diskuteres EPX, grundforløb og karakterskala.

Vi oplever i den grad overload.

Faktisk lidt vildt når vi står i en situation, hvor vores elever nok mest af alt har brug for ro om fagligheden, undervisningen og livet.

Uanset om du står i laboratoriet på HTX, med voksne elever på VUC, i Løvens Hule på HHX eller i et musiklokale på STX – så kæmper du for det samme: for faglighed, for dannelse og for at give eleverne retning, mod og muligheder i deres liv. Det er det, vi er gode til. Det er det vores arbejde handler om.

– og nu skal vi samtidig SÅ meget andet.

Når politikere taler om at reformere ungdomsuddannelserne, minder det mig om renoveringen af mit gamle hus fra 1860 i Søndergade i Middelfart.

Man starter med en lille idé og vil egentlig bare hive lidt i tapetet – men pludselig står man i murbrokker til halsen.

Og jeg må indrømme, at jeg – om nogen – kender værdien af en dygtig håndværker i nødens stund.

Sådan er det også med reformer: De starter i det små – og ender med at vælte væggene, hvis man ikke tænker sig om.

Vores opgave – som uddannelsesfolk – er at sikre, at murbrokkerne ikke falder ned i hovedet på lærere og elever. Vi skal reformere klogt – både med blik for dannelse og traditioner – og med selvfølgelig med blik for fremtiden.

Vi står overfor en interessant ny vej med det kommende EPX.

Uddannelsen skal åbne nye døre for de unge og føre dem mod både professions- og erhvervsuddannelser.

Men det er ikke nyt, at gymnasiet skal forberede til uddannelse. Det er faktisk vores DNA. Vi skal give eleverne mod og støtte til at vælge i en kompleks verden.

Det kræver, at vi holder fast i, hvad gymnasiet er og altid har været: almindannende og studieforberedende.

Vi klæder de unge mennesker på til med dømmekraft at træffe kloge og reflekterede valg i livet.

Forleden gik jeg en tur ved Adlerhus i Middelfart. Flere smukke rødbøge fra tiden omkring 1864 var ved at blive fældet, fordi de var "udtjente og farlige", hed det sig. Ja - indrømmet - træerne var krogede og skæve - og gamle.

Men jeg råbte højt, for jeg vidste, at flagermusene nu mistede deres hjem,

Og jeg råbte højt for jeg vidste, at natuglen mistede sin redeplads.

Og jeg råbte højt, fordi vi blev historisk fattigere, når vi fældende vores blodbøge fra de Slesvigske kriges tid.

– hvordan kunne det ske?

Fordi ingen i kommunen havde blik for det ægte værdifulde ved vores gamle træer. Der manglede perspektiv, der manglede viden.

Det er desværre et stærkt billede på tiden: Vi fjerner det måske aller mest værdifulde, fordi vi kun ser værdi i det, der direkte kan måles og vejes.

"Det er suspekt at blive mere end 3-5 år i sit job – man gror fast og yder mindre", hørte jeg for nylig én påstå.

Jeg må indrømme, at jeg blev provokeret. For vi gymnasielærere *bliver* – ikke fordi vi ikke tør nyt, men fordi kvalitet og relationer kræver tid.

I en tid hvor det at være flytbar bliver hyldet som en dyd, repræsenterer vi det modsatte: fordybelse, kontinuitet og ansvar.

Vi bliver, fordi vi vil bygge noget, der holder.

Og ikke bare ridse i overfladen.

"Tænk, hvis din ægtefælle talte sådan til dig: Tre år - rids lidt i overfladen – og så videre til den næste!"

Det er da klart, vi bliver rodløse, mistrøstige og stressede. At der kommer mistrivsel – hvis vi som samfund lægger under for den slags tåbeligheder.

Mit råd er derfor til jer: Fortsæt – bliv og kæmp!

– stoicismen har altid kendetegnet os som gymnasielærerstand – og den skal vi holde fast i.

Vi skal også give den videre til vores elever. Den har de brug for i en brydningstid.

Vi skal huske, hvad vi står for:

Gymnasielæreren er en faglig autoritet og kulturbærer i vores land.

Det er jer, der hver dag holder fast i dannelsen, i fagenes dybde og i elevernes nysgerrighed, mens verden omkring os forandres.

I repræsenterer kontinuitet midt i kaos – og det er en styrke, vi skal turde være stolte af.

Derfor er jeg stolt af jer – medlemmer og tillidsrepræsentanter i GL. Tak for jeres kæmpe arbejde i hverdagen og når bølgerne går højt.

GL's rolle og ansvar – historisk og aktuelt

GL - Gymnasielærernes fagforening - har altid været en vagthund.

Og det er ikke det samme som en stopklods – men vi skal turde at stille krav: til kvalitet og ordentlige rammer.

Vi er dem, der minder politikerne om, at gymnasiet ikke kun handler om at fylde elever med pensum, men om at danne dem til myndige borgere.

Vi er dem, der husker, at lærernes og institutionernes vilkår er den afgørende forudsætning for elevernes læring.

Og vi er dem, der tør sige fra, når udviklingen går i en retning, der truer både faglighed og trivsel.

I dag, hvor vi står foran den nye ungdomsuddannelse, EPX, er det præcis den rolle, vi skal udfylde.

Vi skal vise perspektiverne og bidrage med vores viden fra klasselokalerne.

Det er i mødet mellem lærer og elev, at magien opstår – det er her, vi flytter det umulige.

Og den kæmpe viden vil vi trække med ind i arbejdet, når vores uddannelser skal reformeres.

Jeg vil gerne takke politikerne på Christiansborg og vores andre samarbejdspartnere bredt set – for det ER min oplevelse, at der bliver lyttet – og det er min fornemmelse, at vi sammen vil kunne skabe noget godt – men tankerne skal også omsættes til konkret handling.

EPX og ungdomsuddannelsesreformen

Lad mig sige det klart: EPX kan blive en gevinst for UddannelsesDanmark.

... – hvis vi gør det rigtigt.

Flere unge har brug for et bredere uddannelsesstilbud tættere på deres bopæl.

Flere unge har brug for et alternativ, der både kan bygge bro mellem hoved, hjerte og hænder.

Flere unge mennesker har brug for at dygtiggøre sig samtidig med, at de får ro til at modnes og tænke sig om.

Jeg blev glad, da politikerne endegyldigt slog fast, at EPX skal være en gymnasial uddannelse.

Det er den rigtige vej at gå – men EPX skal så også være *gymnasial*. Navnet forpligter.

EPX skal – ligesom mit gamle hus – bygges solidt; Fra fundamentet og op med respekt for håndværket.

I hovedbestyrelsen har vi formuleret 15 forudsætninger for at epx kan lykkes – de ligger på hjemmesiden, dem står vi på mål for.

Lad mig fremhæve et par pointer:

For det første skal vi fastholde en fælles målestok for de faglige niveauer – også med en mere praksisrettet tilgang i undervisningen.

For hvad sker der, hvis et A-niveau i matematik ikke længere er entydigt – men afhænger af, hvilken hue man bærer?

Hvis vi slækker her, risikerer vi at skabe en uddannelse, som ikke har samme høje prestige som de andre gymnasiale uddannelser, og hvor vi samlet set svækker uddannelsesniveaet i vores samfund. Det duer ikke. Slet ikke i disse tider, som kræver mere uddannelse end nogensinde før.

Det betyder, at et A-niveau i dansk eller matematik på EPX skal være det samme som på STX, HHX og HTX.

Ikke nødvendigvis i form, men i faglig dybde og krav.

Det er således ikke undervisningsformen, der skal være ens – det er det faglige niveau, eleverne opnår.

EPX må ikke blive en light-version.

Ja, EPX skal være en gymnasial uddannelse med sin egen faglige profil – hvor viden omsættes i handling, og teori møder virkelighed.

Men vi skal passe på med at skabe falske modsætninger mellem det praksisrettede og det teoretiske. Praksisnær undervisning og teoretisk faglighed er ikke modsætninger.

Det ser vi allerede i HHX, HTX og HF – og selvfølgelig også på erhvervsuddannelserne – og vi ser det også i STX, hvor lærere arbejder med virkelighedsnære problemstillinger og tværfaglige projekter – og da ikke mindst i de eksperimentielle og i de kunstneriske fag.

EPX skal bygge videre på disse erfaringer – og udvikle nye didaktiske greb, moderne prøveformer og læreplaner, der gør det muligt at nå gymnasiale niveauer via forskellige veje og tilgange.

Det kræver en stor indsats. Det kræver, at vi forbereder lærerne i god tid. Og det kræver at der centralt investeres i efteruddannelse og faglig ledelse, så undervisningen kan løftes af lærergrupper med både teoretisk og praktisk erfaring. Det er der brug for.

Det skal sikre, at EPX ikke reduceres til en letvægtsudgave af STX, HTX eller HHX – EPX skal kunne stå i egen ret.

Dannelse og myndighed

For det andet vil jeg fremhæve, at når EPX skal være en egentlig gymnasial uddannelse, skal almindannelsen – som på de andre gymnasiale uddannelser – være ledestjernen. EPX skal stå på et stærkt almindannende fundament.

Vi skal ikke fælde de gamle rødbøge i dannelsens have, bare fordi de er blevet krogede og skæve. De står der som vidnesbyrd om, hvor vi kommer fra – og giver skygge og retning til det, der vokser under dem.

Almindannelse som grundprincip:

Almindannelse har altid været kernen i gymnasiet.

Den handler ikke kun om at bestå eksamen.

Den handler om evnen til at tænke kritisk, til at forstå sin samtid, til at tage ansvar i demokratiet.

Den handler om at kunne stille spørgsmål til magten, til medierne, til teknologien – og til sig selv.

Som den hollandske uddannelsesforsker Gert Biesta siger, har undervisning tre formål: at give viden, at skabe fællesskab og at danne myndige mennesker.

Hvis blot ét af de tre ben mangler, vælter konstruktionen.

I dag har vi måske aller mest brug for dannelsen af myndige mennesker, der kan stå fast i en verden præget af usikkerhed, men det lader sig ikke gøre uden viden og fællesskab.

Hvordan bør almindannelsen se ud på EPX?

EPX skal bygge på den samme almene idé – men tage en ny form.

På EPX skal adgangen til det almene i højere grad vokse ud af praksis: hvor eleverne forstår verden gennem det, de gør og skaber – og i mindre grad gennem det, de læser. Det praktiske og det teoretiske skal ikke adskilles, men forenes i undervisningen.

For eksempel når eleverne skaber et fysisk produkt - måske bygger en mur - og samtidig diskuterer materialers bæredygtighed og arkitekturens betydning for livskvalitet.

Eller når eleverne laver solcreme i kemi, og udvikler en reklamekampagne for solcremen efterfølgende i dansktimerne.

Det er eksempler på en mere praksisfaglig almindannelse – eller det, man kunne kalde en gymnasial praksisfaglighed.

Samtidig må vi fastholde bredden: eleverne skal møde naturvidenskab, sprog, historie og æstetik - og selvfølgelig praktiske fag. Det er via den brede fagrække, at eleverne lærer at se verden fra flere perspektiver.

Hvis EPX skal lykkes, skal den ikke kun give de unge viden og færdigheder.

Den skal også give dem karakter og handlekompetence – og begge dele bygger netop på en solid almindannelse.

Derfor er vi også meget spændte på arbejdet i EPX-ekspertpanelet. De skal aflevere deres rapport lige om lidt – d. 1. december. Jeg må sige, at vi har en god fornemmelse. De har arbejdet professionelt, og der har været en god inddragelse af sektoren – ikke mindst på grund af Lærerpanelet. De har gjort et sublimt stykke arbejde – i morgen får vi lejlighed til at takke dem behørigt. Det kan I roligt glæde jer til.

Almindannelsen under pres - uddannelse som marked

Ekspertpanel eller ej – dannelsesstanken er desværre truet – mens vi taler om fællesskab og faglighed, bevæger samfundet sig i den modsatte retning:

Uddannelsessystemet bliver i stigende grad individualiseret og markedsgjort.

Unge bliver set som kunder, og skoler konkurrerer på branding og performanceindikatorer.

Regeringen har gjort "arbejdsudbud" til målet for uddannelsespolitikken – og vendt dermed formålet med gymnasial uddannelse på hovedet: uddannelse som middel til produktion, ikke til dannelse. Derfor ser vi et stigende pres for at optimere, måle og sammenligne.

Men dannelse kan hverken måles i eksamenskarakterer eller jobparathed.

Når uddannelse bliver reduceret til et marked, mister vi fællesskabet!

Og jeg kan ikke lade være med at kigge til USA: som en amerikansk kommentator for nylig sagde: *Broken schools – broken nation!*

Fusioner og skolevilkår

Dannelsen er desværre også truet af den del af EPX-lovgivningen, der omhandler fremtidens institutionslandskab.

Vi har været vidner til mange fusionsansøgninger de sidste par måneder. Tendensen er, at skoler bliver fusioneret ind i enorme campusser, der skal kunne det hele. Men vi ved, at der er en risiko for, at nærheden forsvinder i disse processer. Og uden nærhed – ingen trivsel.

Mange steder mangler den lokale forankring. Eleverne bliver reduceret til brikker i et regneark i stedet for at være levende mennesker i et fællesskab.

Lærer- og ledelsesnærhed er ikke bare organisatoriske detaljer – det er fundamentet for tillid, trivsel og kvalitet.

Eleverne har brug for tryghed og forudsigelighed som grundlag for høj faglighed.

Hvis ministeren havde været her, ville jeg have takket ham for den udmelding, der kom i forrige uge om fusionsstop.

Det er afgørende, at landkortet bliver lagt helt rigtigt.

I denne sammenhæng skal vi også sikre en blivende og bæredygtig ramme for to uddannelsesretninger, som desværre i en vis grad er blevet overset i reformarbejdet:

HTX – en stærk og relevant uddannelse, som blev ignoreret af politikerne ved præsentationen af reformen. Det var pinligt. Heldigvis arbejder stærke kræfter på at sikre HTX en central og varig rolle i fremtidens ungdomsuddannelser.

Og VUC som i flere år har været økonomisk nødlidende – ikke mindst som følge af konjunkturbestemte nedskæringer.

Men det er helt afgørende, at der også i fremtiden er et fagligt stærkt og landsdækkende voksent uddannelsestilbud med de nødvendige specialkompetencer – lærere, der er eksperter i at uddanne en voksen målgruppe og elever med særlige behov.

Derfor vil jeg gerne kvittere for den nye delaftale om gymnasiale enkeltfag. Med aftalen er der åbnet for, at styrkerne fra den nuværende model kan videreføres.

Næste skridt må være at sikre, at de gymnasiale enkeltfag forankres i stærke, pædagogiske miljøer, hvor underviserne har blik for den særlige målgruppe.

Det kræver en tydelig politisk prioritering. Vi skal sikre et kvalitets-tilbud i fremtiden.

Uddannelsesreformer bliver kun til virkelighed, hvis medarbejderne kan se sig selv i dem. Derfor er det nødvendigt, at EPX bygger på de dygtige og erfarne lærere, vi har i sektoren, og at de kan se sig selv i fremtidens klasselokaler. Det skal give mening og være relevant.

Det betyder ikke, at man ikke kan forandre noget. Men det betyder, at man skal have blik for det værdifulde i nutidens uddannelser – så det kan bevares og videreføres til fremtidens elever.

Et godt lærerarbejdsliv er ikke en luksus – det er en forudsætning. Lærere investerer ikke deres engagement, faglighed og tid i en uddannelse, hvis de ikke oplever mening, støtte og faglig frihed!

Tivolisering, sodavandsbesøg og tværfaglige projekter, hvor alt bliver kastet op i luften, er ofte en hindring for den stærke faglighed – ikke en styrkelse, som nogen kunne foranlediges til at tro.

Samtidig må vi sikre, at EPX ikke bliver endnu en reform, der lægges oven på et i forvejen alt for presset system.

Heldigvis ser det ud til, at politikerne har prioriteret en finansiering af uddannelsen. Nu er det op til os at kæmpe for, at pengene også kommer undervisningen og de unge mennesker ude i klasselokalerne til gavn.

EPX kan kun lykkes, hvis den bygges på en grundlæggende respekt for den stærke lærer-elevrelation i klasselokalet - Lærerens faglighed og fagprofessionelle dømmekraft – og ledelsens vigtige rolle som institutionelle kulturbærere og støtte til kerneopgaven.

OK26

Der er kun få uger til startskuddet på OK26. Man plejer at sige, at nu kommer de sværeste forhandlinger i mands minde. Og den sætning bliver jeg nødt til at gentage.

Det glæder mig, at et stærkt Akademikerfællesskab går sammen til forhandlingerne.

Vi ved, at der vil komme drøftelser om EPX til OK26.

Og her vil jeg sige: Der er en grund til, at den nye ungdomsuddannelse skal være gymnasial. Det er fordi dygtige gymnasielærere har vist, at de har kompetencerne til at lave gode uddannelser.

Uddannelser, som de unge er glade for.

Uddannelser, som gør elever og kursister studieparate og almindannede.

Vi har gennem mange år opbygget en succes.

Nu går vi til forhandlingerne med en tydelig og ansvarlig linje:

Når undervisningen foregår på gymnasialt niveau, skal den være dækket af en akademisk overenskomst!

Der skal være ordentlige rammer for arbejdet på EPX, og derfor skal ansættelsesvilkårene være afklarede. Det er afgørende for, at EPX kommer godt ud af starthullerne.

Det er et princip, vi står fast på – samtidig med, at vi går konstruktivt ind i forhandlingerne, for EPX kan kun blive godt, hvis vi har lærerne med.

Fortiden skræmmer. Vi har tidligere i Danmark set uddannelsesreformer, hvor man troede, at man kunne både blæse og have mel i munden. Erfaringerne taler for sig selv.

Lærerværelset på EPX skal have flere faggrupper. Og vi ser frem til samarbejdet. Alle faggrupper skal have ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Og rammer, der giver mulighed for at udfolde de forskellige fagligheder.

Det er faktisk nøglen til at sikre gode uddannelser i fremtiden. Ordentlige vilkår er ikke en luksus – det er en nødvendighed.

Vi skal altid huske, at de rettigheder, vi har i dag, er kommet gennem vedholdende fælles kamp i fagbevægelsen – på tværs af sektorer.

OK26 kommer selvfølgelig også til at handle om meget andet og mere end EPX.

Arbejdsgiverne har annonceret, at deres hovedkrav vil være løn og det, de kalder et "Bæredygtigt og fleksibelt lønsystem" eller bare i disse forkortelsestider: "BFL".

Det er en del af treparten. Oplægget er, at lønnen skal skævdeles - og det er ikke akademikerne, arbejdsgiverne ønsker at tilgodese.

Hvis det står til arbejdsgiverne, skal mere af lønnen forhandles lokalt. Det gør mig vred - det er gift for sammenhængskraften - hvad skal det til for?

Og netop derfor er GL's lønkampagne rettidig omhu. Hvis mere lokalløn er uundgåelig - skal vi være dygtige til at forhandle den hjem.

Og ikke mindst i den sammenhæng er det vigtigt for mig at takke vores næstforkvinde Anne Sophie - tak for din mammutindsats, tak for din skarphed og tak for vores helt nødvendige fortrolighed.

Og så det måske aller vigtigste OK26-tema til sidst: arbejdstid og arbejdsmiljø.

Alt for mange kolleger oplever, at de ikke kan få arbejdslivet til at hænge sammen.

Vi ser en bekymrende tendens til, at lærere går på deltid for at kunne klare deres arbejde. Næsten hver tredje lærer er nu på deltid. Det er et tydeligt tegn på, at belastningen er for høj, og at balancen mellem opgaver og ressourcer er skæv. Stress og udbrændthed er ikke individuelle svagheder - det er systemiske problemer.

Trivsel er ikke noget, den enkelte lærer skal "fikse". Det er et fælles ansvar, og det kræver strukturelle løsninger.

Styrken i vores uddannelser afhænger af styrken hos vores lærere.

Jeg vil gerne citere min gode ven, Gordon Ørskov Madsen fra Danmarks Lærerforening:

Det er meget vigtigere - hvis vi skal absolut skal tale i forkortelser - at vi løser problemerne med PSL - Den Pisse-Slidte Lærer.

Så kan vi bagefter overveje, om det er relevant at diskutere Tesfayes PDO!

Jeg er glad for, at vi sammen med AC kan sætte fokus på stress og udbrændthed ved OK26.

Lærerrollen er blevet udvidet markant de senere år - faktisk så meget, at det kan være svært at definere den præcist.

Tidligere skulle vi først og fremmest være faglige fyrtårne i klasselokalet. Det skal vi stadig - og måske mere end nogensinde - i en tid med AI og en undergravning af faglighed og fakta.

I dag skal vi også være individuelle coaches - og nogle gange - endda en slags læger og psykologer.

I foråret kom Maja, en af mine HF-elever, hen til mig og spurgte, om jeg ville se på en knop, hun havde på armen. Hun spurgte, om jeg troede, det kunne være kræft. Jeg kunne berolige hende og sige, at det nok ikke var noget alvorligt.

Og jeg tror faktisk, at det var en forudsætning for, at hun overhovedet kunne koncentrere sig i timen efterfølgende.

Jeg vil gå så langt at sige, at vi ofte kommer til at indtage en slags forældrerolle over for eleverne. De hunger efter vores opmærksomhed, omsorg og nærhed.

Og vi kan mærke, at det virker i undervisningen. Det er måske mest af alt her, vores autoritet ligger i dag: i relationen til eleverne: når vi ser dem i øjnene, når vi ser dem som individer.

Sådan har det nok altid været i en vis grad, men jeg vil jeg påstå, at det i dag næsten er en forudsætning for at lykkes som underviser.

Det gør vores arbejde vanvittigt meningsfuldt – men også vanvittigt slidsomt – og det er ikke holdbart på langt sigt.

I ledelsesteorien siger man, at "nærmeste leder" maksimalt kan have ansvar for 10-15 medarbejdere.

Gymnasielæreren skal måske være "nærmeste leder" for 150 elever – samtidig med, at vi har oplevet nedskæringer og effektiviseringer i hidtil uset omfang i sektoren – og særligt på skoler med vigende elevtal.

Så der er ikke noget at sige til, at vi som gymnasielærere er trætte, når vi går hjem fra arbejde.

Vi må spørge os selv:

- Hvor længe kan vi være et stærkt gymnasium, hvis lærerne bliver brændt af?
- Hvordan kan vi sikre kvalitet i undervisningen, hvis lærerne ikke har tilstrækkelig ro til fordybelse og faglig udvikling?
- Hvor mange skal bukke under for presset, før vi vågner op?

Når vi forhandler OK26, forhandler vi ikke bare paragraffer – i virkeligheden handler det jo om fordybelse, arbejdsro og respekt for faget.

Vi vil med OK26 have en aftale, der styrker arbejdsmiljøet og giver bedre plads til et ordentligt lærerarbejdsliv.

Afslutning

GL ikke bare en fagforening. Vi er et fællesskab, der indgyder lærerne mod, indflydelse og mening i et uddannelsessystem i forandring.

Vi skal altid være dér, hvor faglighed bliver til fællesskab – og fællesskab bliver til handlekraft.

Vi står foran store opgaver. Og vi står stærkt, fordi vi står sammen.

Vi siger ja til forandring – men nej til forringelser.

Vi siger i den grad ja-tak til samarbejde – men nej til at gå på kompromis med kernen: faglighed, dannelse og ordentlige vilkår.

Lad mig slutte med en pointe, der rækker ud over både EPX-reform og overenskomst.

Vi taler ofte i disse tider om Danmarks ydre forsvar. Om militær oprustning og ydre trusler.

Men det stærkeste værn, vi kan give vores land, er ikke våben. Det er almindelse.

Jeg har noteret mig, at Ida Auken for nylig er blevet udnævnt til "ordfører for åndelig oprustning".

Jeg bryder mig ikke om krigsmetaforikken, men hvis vi kan blive enige om, at det i virkeligheden handler om dannelse og åndsstyrkelse i vores uddannelsessystem - så er jeg med.

Vi skal skabe unge mennesker, der kan tænke kritisk, tage ansvar, indgå i fællesskaber og se længere end deres egen næsetip. Unge mennesker, der kan møde verden med både viden, vilje og værdier.

Vi vil et forsvar, der ikke bygger på frygt – men på indsigt, karakter og demokrati.

For demokrati er ikke bare en styreform. Det er en livsform.

Demokrati begynder ikke i Folketinget – det begynder i klasselokalet. Hos Gymnasielærerne.

Her er vores raison d'être.

Forestil jer om fem år:

Et gymnasium, hvor lærerne igen har ro til at forberede sig ordentligt,

Hvor eleverne trives – fagligt og socialt

og hvor undervisningsreformerne bare giver 100% mening.

Ja måske en utopi.

Men vi bliver saftuseme nødt til at tage kampen!

Og lad os tage kampen sammen!

Tak for jeres store indsats.

Tak for jeres mod.

Tak for og jeres tro på, at det stadig er faglighed, fordybelse og fællesskab, der forandrer verden.

Og tak til alle jer, der sammen med os – Gymnasielærerne - kæmper for en stærk, fælles fremtid sammen.

Med disse ord vil jeg ønske jer alle et godt repræsentantskabsmøde! Tak for ordet.